

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem, v právní věci

žalobce: **S. L.**
státní příslušnost Čínská lidová republika
zastoupený advokátem JUDr. Janem Luhanem
sídlem Masarykova 1250/50, 289 22 Lysá nad Labem

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, odbor azylové a migrační politiky
IČ 00007064
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 7.2.2018, č.j. OAM-395/ZA-ZA11-P15-2016,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Tlumočníci PhDr. I. B. se přiznává právo na náhradu nákladů řízení a to tlumočné ve výši 1 732 Kč, které bude vyplaceno z prostředků Krajského soudu v Hradci Králové do 30 dnů od právní moci rozsudku k jejím rukám.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo rozhodnuto tak, že žalobci se mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v platném znění (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje. Žalobu odůvodnil následujícím způsobem:
2. Z hlediska vymezení žalobních bodů žalobce nejprve v části III. obecně citoval ustanovení zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, zákona o azylu a Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, Úmluvy proti mučení, Úmluvy o právním postavení uprchlíků, která byla podle jeho názoru porušena, přičemž konkrétní skutkové a právní důvody tvrzené nezákonnosti či procesních vad správního aktu konkretizoval v další části žaloby, a to v části V., VI. a VII. žaloby. V části V. uvedl námitky, které se týkaly právního hodnocení skutkového stavu, předně namítl, že v jeho případě byly dány důvody pro udělení azylu podle § 12 písm. a) zákona o azylu. Dále namítl, že v jeho případě byla „jednoznačně“ naplněna podmínka uvedená v § 12 písm. b) zákona o azylu, když v jeho případě podle jeho názoru byla naplněna kritéria pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, tj. pobyt žalobce mimo zemi původu, odůvodněný strach z pronásledování, újma hrozící žalobci dosahuje intenzity pronásledování, dále bylo naplněno kritérium selhání vnitrostátní ochrany, žalobce byl pronásledován z azylově relevantních důvodů a na žalobce se nevztahuje vylučující klauzule. K tomu uvedl podrobnější argumentaci, ve které citoval z dalších podkladů, zejména z příručky UNHCR, a dále citoval i z konstantní soudní judikatury. Zdůraznil svá tvrzení, která uvedl již ve správním řízení, která se týkala situace křesťanů na území Číny, poukázal i na ta rozhodnutí žalovaného, která byla vydána v obdobných věcech, a naopak azyl udělen byl. Ve vztahu v části rozhodnutí, ve kterém se žalovaný zabýval humanitárním azylem, žalobce uvedl, že mu „není zřejmé“, proč se žalovanému jeví jako humánní vystavení žalobce důvodnému riziku zatčení, mučení nebo i zmizení ihned po příletu na území Číny. V této části žaloby V., bod 9, dále žalobce brojil proti části žalovaného rozhodnutí, ve kterém se žalovaný zabýval důvody pro udělení doplňkové ochrany, opětovně poukázal na situaci v Čínské lidové republice, kde mu hrozí nebezpečí vážné újmy, tedy mučení a nelidské či ponižující zacházení či trestání, k tomu poukázal na dokumenty, které se týkají vyznavačů Církve Všemohoucího Boha, jejichž je žalobce příslušníkem, tyto podklady k žalobě přiložil, navrhl rozsáhlé dokazování i těmito podklady. V části žaloby VI. žalobce namítl existenci vady žalovaného rozhodnutí, a to nepřezkoumatelnosti žalovaného rozhodnutí. Poukázal na to, že toto rozhodnutí má textové a formulační nedostatky, např. na str. 13 a násl. žalovaného rozhodnutí se argumentace žalovaného opakuje, když je uvedena i na str. 27 a násl. žalovaného rozhodnutí. Rozhodnutí je zcela „nečitelné, nesrozumitelné a nepřezkoumatelné“. Z rozhodnutí není patrné, které důkazy sloužily jako podklad pro vydání napadeného rozhodnutí, žalovaný neprováděl překlad přiložených materiálů. Je mylná argumentace žalovaného, že žalobce nikdy nebyl vystaven pronásledování, k tomu zopakoval žalobce svůj „azylový příběh“. Žalované rozhodnutí je nepřezkoumatelné ohledně prokázaného stavu a míry pronásledování křesťanů v Číně, nelze zjistit z žalovaného rozhodnutí skutkové závěry, které správní orgán učinil o Číně. Opětovně poukázal na obdobná rozhodnutí MVČR, respektive rozhodnutí vydaná v azylových věcech týkajících se obdobné věci, tedy pronásledování křesťanů v Číně, kdy azyl naopak udělen byl. V části VII. žalovaného rozhodnutí žalobce namítl, že nebyly provedeny důkazy navržené žalobcem, k tomu poukázal na konstantní soudní judikaturu. Žalovaný si nevyžádal

Zprávu Ministerstva zahraničí ČR ze dne 17.6.2015, která „hovoří“ o zatýkání i mizení osob navrátilivších se po neúspěšné žádosti o mezinárodní ochranu na území Číny, žalovaný vypustil relevantní materiály, tedy informace zastupitelských úřadů a ministerstevch zahraničí. Žalovaný „ignoruje skutečný stav o obsah spisu“. Žalobce se neztotožnil se způsobem, jakým se vypořádal žalovaný na str. 14 s námitkou žalobce ohledně nepoužitelnosti zprávy Ministerstva vnitra Velké Británie z roku 2016. Tato Zpráva je postavená na britském soudním rozhodnutí, které již bylo překonáno vlastní soudní praxí, žalobce již v řízení požadoval, aby toto soudní rozhodnutí bylo podkladem pro vydání rozhodnutí. Žalobce během pohovoru navrhl, aby bylo využito dostupných informací o uvedené církvi, prostřednictvím přiložených důkazních materiálů a oficiálních webových stránek. Rozhodnutí trpí vnitřní rozporností, když správní orgán tvrdí, že je mu situace církve známa, ovšem na druhé straně tvrdí, že se tyto informace fakticky nedají dohledat. Žalobce opětovně poukázal na svou obavu z návratu do Číny, dále namítl, že správní orgán nesprávně vyhodnotil jeho důvěryhodnost na základě pohovorů. V této části žaloby (VII. bod 7) dále označil závěry žalovaného o ekonomické migraci za spekulaci a poněkud nepřehledným a rozvláčným způsobem, ostatně jakým je sepsána celá žaloba, v této a následující části žaloby (bod 8, bod 9, bod 10) uvedl v podstatě polemiku s obsahem žalovaného rozhodnutí, kritizoval závěry žalovaného o tom, že žalovaného zajímá „*vždy a pouze*“ jen skutečnost, zda v individuálním případě konkrétního žadatele závažnému porušení lidských práv z důvodu uvedených v zákoně o azylu. V bodu 9 této části žaloby pak kritizoval žalobce závěry správního orgánu týkající se skutečnosti, že žalobce uvedl nepravdivé informace pro potřeby udělení turistického víza i nepravdivé důvody pro příjezd do ČR a že Čínské státní orgány měly o osobu žalobce „*naprostý nezájem*“. K tomu uvedl, že vždy spolupracoval se správním orgánem a uváděl pravdivé informace, zopakoval svou verzi z azylového řízení, že nepravdivé informace musel uvést proto, že by mu nebylo umožněno vycestovat z Číny a byl by stíhán tamními orgány, žalobce neměl jinou možnost, jak uchránit svou svobodu, zdraví i možná život, proto musel uvést nepravdivé informace, aby mohl uprchnout ze své vlasti. Celníci na letišti zřejmě neměli přístup do evidence, kde je žalobce veden jako nežádoucí či problémová osoba s ohledem na jeho náboženství, důkazní břemeno navíc „*leželo*“ na žalovaném. Je „*zcestná*“ i úvaha žalovaného v souvislosti s poukazem na nezájem čínských orgánů o osobu žalobce, že neexistuje žádná žádost ČLR o vydání žalobce, je „*pochopitelné*“, proč se Čína vydání této žádosti zdržela. V závěrečné části žaloby (bod 10 a bod 11 v části VII.) žalobce brojil proti použité judikatuře a namítl, že žalobci nebylo doručeno žalované rozhodnutí v čínském jazyce a nebylo mu ani přetlumočeno do čínského jazyka, žalobce uvedl, že „*žalovaný takto přišel o účinný právní prostředek nápravy*“ (zřejmě měl žalobce na místo žalovaného na mysli svou osobu, tedy žalobce). Žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

3. Krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům:
4. Na tomto místě soud považuje za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který

Shodu s prvopisem potvrzuje

přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicity - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13).

5. Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: *„[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“* (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: *„Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“*), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.
6. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznámá, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3.4.2014, č.j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 24.4.2014, č.j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů:

„...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je,

aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námitky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na nálezy Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“

7. Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 6.4.2016, č.j. 6 Afs 3/2016-45, bod 19:

„Nejvyšší správní soud se nejdříve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, přičemž dospěl k závěru, že jde o rozhodnutí zcela srozumitelné a přezkoumatelné. Je pravda, že krajský soud podrobně a výslovně nereagoval na každou jednotlivost, kterou stěžovatelka v žalobě namítla. Sám však na úvod rozhodnutí avizoval, že s ohledem na obsáhlou žalobu zvolí jinou cestu vypořádání žaloby, a to sice že zformuluje právní názor, v jehož konkurenci žalobní námitky jako celek neobstojí. Takový přístup je zcela legitimní a aproboval ho i Ústavní soud....“: „Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“ [nálezy Ústavního soudu ze dne 12. února 2009 sp. zn. III. ÚS 989/08 (N 26/52 SbNU 247), bod 68]. Také Nejvyšší správní soud v minulosti uvedl, že „pokud si tedy stěžovatelka myslí, že na její košatou a obsáhlou žalobu musel reagovat krajský soud stejně košatým a obsáhlým rozsudkem, mylí se. Opačný závěr by směřoval k tomu, že u podání mimořádně rozsáhlých, jako je i podání stěžovatelky, by bylo velmi obtížné sepsat ‚přezkoumatelný‘ rozsudek.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. června 2014 č. j. 10 Afs 18/2015-48, bod 13).

8. Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako další níže citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).
9. Soud dodává, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz).
10. K soudnímu přezkumu ve správním soudnictví je třeba i pro danou věc uvést, že v rozsudku ze dne 20. 10. 2015 ve věci č. 4037/10 – Fazia Ali v. Spojené království Evropský soud pro lidská práva uvedl, že pojem „úplný přezkum“ však není vykládán doslova a Soud

(zde míněno ESLP) se v zásadě spokojí, bude-li přezkum dostatečný (sufficient review). Je třeba též přihlídnout ke specifičnosti řízení ve správním soudnictví, v rámci něhož může být skutkový přezkum v zásadě omezený a odvolací soudní orgán se může zaměřit spíše na přezkum předchozího řízení než na přijímání skutkových závěrů. Z článku 6 Úmluvy tak nevyplývá právo na přístup k soudu, který může nahradit názor správního orgánu svým vlastním názorem; v této souvislosti Soud (ESLP) zdůrazňuje, že musí být respektována rozhodnutí správních orgánů založená na vhodnosti (expediency), která jsou mnohdy přijímána ve specializovaných oblastech práva, jakými jsou např. územní plánování, ochrana životního prostředí či regulace lovu (např. Bryan proti Spojenému království, č. 19178/91, rozsudek ze dne 22. listopadu 1995, § 47). Při posuzování dostatečnosti soudního přezkumu je podle ESLP nutno posoudit:

- (i) pravomoci příslušného soudního orgánu,
- (ii) oblast, jíž se rozhodnutí správního orgánu týká, a to zejména z pohledu, zda obsahuje posouzení otázek vyžadujících zvláštní odborné znalosti,
- (iii) míru správního uvážení, kterou v dané věci příslušné správní orgány mají,
- (iv) způsob, jakým bylo rozhodnutí přijato, zejména z pohledu záruk, které měli účastníci správního řízení k dispozici, a
- (v) obsah sporu včetně rozsahu soudní žaloby. Soud proto musí přezkoumat právní zakotvení soudního přezkumu jako celek, včetně procesních záruk, které účastníci řízení mají k dispozici, a ověřit, zda byly skutkové okolnosti v řízení jako celku náležitě přezkoumány. Z toho vyplývá, že soud ve správním soudnictví v dané věci nemůže svým rozhodnutím nahradit odborné věcné závěry správních orgánů, k nimž jsou jen tyto povolány z hlediska jejich odborné kompetence.

11. Ze správního spisu vyplývají a mezi účastníky nejsou sporné následující rozhodné skutečnosti:

Žalobce přicestoval do České republiky letecky z Hongkongu, kdy na letišti v Praze vystoupil dne 18.4.2016, přičemž ve státech Evropské unie nikdy předtím nepobýval, neměl zde ani žádné povolení k pobytu či víza v jiných státech. S žalobcem byl proveden pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 1.8.2016 a následně ještě doplňující pohovor k této žádosti byl proveden dne 13.10.2016. Jak z nich lze zjistit, ostatně to žalobce ani nepopírá, žalobce jako důvod pro udělení mezinárodní ochrany označil náboženské pronásledování v Čínské lidové republice (dále jen „Čína“), když uvedl, že je příslušníkem Církve Všemohoucího ducha („boha“), (dále jen „zmíněná církev“ či jen jako „církev“). Jak žalovaný uvedl v žalovaném rozhodnutí a ostatně je to soudu známo i z vlastní rozhodovací činnosti (např. ve věci vedené pod sp.zn. 52 Az 2/2018 a 50 Az 3/2018 atd.), žalobce si vyřídil nejprve vízum na cestu do České republiky v Číně a cestu do České republiky včetně tohoto víza mu zajistil zprostředkovatel, prostředník, jehož jméno neuvedl, protože jej nezná. V této žádosti o vízum uvedl nepravdivé informace, které se týkaly jeho pracovního zařazení, místa práce a adresy, přičemž tvrdil, že to vše bylo z důvodu, aby se mu podařilo z Číny vycestovat. Bezprostředně po příletu do Prahy o mezinárodní ochranu nepožádal, tvrdil, že o této možnosti „nevěděl“. Poté pobýval v hotelu a pak odjel vlakem do Brna, kde strávil jednu noc a následně vlakem odcestoval do Zastávky u Brna.

12. Podstatné je, jak to ostatně nepopírá ani žalobce v žalobě, že nepravdivé informace o důvodech pro příjezd do ČR (turistika, nikoliv žádost o udělení azylu) uvedl žalobce nejen ve vztahu k orgánům zastupujícím Českou republiku na území Číny v místě, kde žádal o udělení turistického víza, ale i na území České republiky orgánům Cizinecké policie na mezinárodním letišti Václava Havla a dokonce o skutečných důvodech svého příjezdu do ČR neinformoval žalobce ani Cizineckou policii sám a bezprostředně po zahájení řízení ve věci mezinárodní ochrany, když se dostavil do přijímacího střediska Zastávka u Brna. To učinil až poté, co byl ze strany správního orgánu konfrontován s kopií své žádosti o udělení víza, obsahující řadu informací rozdílných od těch, které poskytl správním orgánům v řízení o mezinárodní ochraně. Poté v rámci pohovorů poukazoval na pronásledování křesťanů v Číně, zejména příslušníků zmíněné církve a ve vztahu prokázání pronásledování své osoby uváděl, že policie v březnu 2015 prohledávala jeho prodejnu, snažila se jej zatknout, neustále je poté hledala, žalobce však policie nikdy nenašla, když ten žil u svého souvěrce (v obci Fushuji), než však policie vnikla do jejich bytu, podařilo se jim uprchnout, poté se odstěhoval ke svému souvěrci v jiném městě, kde pobýval až do roku 2015, jeho souvěrec byl údajně zatčen policií, následně se žalobce odstěhoval do jiného okresu. Žalobce nebyl Čínskými státními orgány či bezpečnostními složkami nikdy zadržen či opakovaně zadržen, či dokonce vězněn a nebyl ani v Číně trestně stíhán. Žalobce poukazoval na snahu státních orgánů, respektive místní policie týkající se zatčení žalobce. Žalobce byl v řízení zastoupen advokátem, jehož prostřednictvím jednak zpochybňoval podklady, ze kterých vycházel žalovaný při hodnocení situace v Číně z hlediska pronásledování křesťanů, neustále poukazoval na to, že Zpráva Ministerstva vnitra Velké Británie z března 2016 je založena na soudním rozhodnutí, ten však byl překonán jiným rozsudkem Vyššího Britského soudu, vyhlášeného dne 8.12.2015, a právě tím neustále žalobce se snažil poukázat na míru pronásledování křesťanů v Číně. Žalovaný naopak vycházel z celé řady podkladů při posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, a to jak ve vztahu k mezinárodní ochraně ve formě azylu, tak i ve vztahu poskytnutí doplňkové ochrany. Výčet těchto podkladů je např. uveden na str. 13, odst. 1 a na str. 27, odst. 3 žalovaného rozhodnutí, přičemž žalobce v průběhu řízení poukazoval na další dokumenty a žádal, aby žalovaný provedl jimi důkaz, přičemž tyto podklady se týkaly rovněž stejné otázky, tj. pronásledování křesťanů v Číně. Žalovaný však těmto návrhům nevyhověl, když konstatoval, že v rámci správního řízení o konkrétní žádosti o mezinárodní ochranu se neposuzuje jen obecná situace konkrétních menšin a jejich postavení v zemi původu žadatele, ale je nutné „*shledat individuální pronásledování jeho osoby ve smyslu konkrétních ustanovení zákona o azylu.*“ Zároveň zdůraznil, že „*nezpochybňuje obecnou problematickou situaci křesťanských náboženských menšin a jejich věřících v Číně*“, ale že tyto podklady konkrétně neuvádí žádné skutečnosti, které by svědčily o pronásledování žalobce ve smyslu konkrétních ustanovení zákona o azylu v Číně, zároveň konstatoval, že žalobce nepředložil žádné podklady, které by vyvracely skutečnosti uvedené v podkladech, ze kterých vycházel žalovaný při zjištění situace v Číně, zejména žalobce nedoložil žádné materiály, které by vyvracely i samotnou zprávu MV Velké Británie vztahující se k pronásledování křesťanů v Číně. Z hlediska posouzení žádosti žalobce udělení mezinárodní ochrany shledal žalovaný podklady a materiály překládané žalobcem za nadbytečné, nezajišťoval ani jejich překlad do českého jazyka. Dále žalovaný uvedl konkrétní důvody, které vedly k zamítnutí žádosti pro udělení mezinárodní ochrany. V daném případě ve vztahu k udělení azylu podle § 12 písm. b), přičemž tato část žalovaného rozhodnutí je v dané věci nesporně stěžejní, jelikož jediným

důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce byla jeho obava z náboženského pronásledování kvůli jeho příslušnosti ke zmíněné církvi, žalovaný dospěl k závěru, že důvody žalobce k odjezdu z vlasti byly zcela jiné, než se snažil správnímu orgánu tvrdit, tedy těmito důvody byly zřejmě důvody ekonomické, nikoliv útěk před údajným náboženským pronásledováním.

13. Zároveň žalovaný vůbec nepopřel existenci pronásledování křesťanů v Číně, a to i příslušníků zmíněné církve, když k tomu využil celou řadu podkladů, které pro toto posouzení byly i podle názoru krajského soudu zcela dostatečné a nemělo další smysl k tomu provádět další, žalobcem navržené dokazování, a to jak ve správním řízení, tak i v tomto soudním řízení. Dokazovat je třeba jen sporné skutečnosti, přičemž v dané věci přece nebylo mezi účastníky sporným to, zda příslušníci zmíněné církve jsou v Číně pronásledováni, či nikoliv. Toto jasně z podkladů, použitých žalovaným, vyplývá a žalovaný se k tomu dostatečným způsobem i v žalovaném rozhodnutí vyjádřil (srov. např. výčet podkladů na str. 13, odst. 1) a konkrétní hodnocení situace v Číně ve vztahu k pronásledování křesťanů a konkrétně i příslušníků zmíněné církve pak uvedl na str. 22 a násl. žalovaného rozhodnutí. Podstatné je, že žalovaný nijak nezpochybnil případné členství žalobce v této církvi, přičemž touto otázkou se podrobně zabýval na str. 21, poslední odstavce a násl. žalovaného rozhodnutí, přičemž soud nepovažuje za podstatné opakovat podrobně tyto závěry žalovaného, v podrobnostech odkazuje na žalované rozhodnutí, se kterým se ztotožňuje.
14. Podstatné je, že mezi žalobcem a správním orgánem nevznikl žádný spor týkající se této otázky, tj. členství žalobce v této církvi a rovněž ani nevznikl žádný spor, který by se týkal otázky pronásledování křesťanů, tj. i příslušníků zmíněné církve v Číně. Ostatně žalovaný z toho vyvodil závěr, že členové náboženských menšin v Číně se obecně mohou stát terčem negativního jednání ze strany Čínských státních orgánů či bezpečnostních složek (srov. str. 23, druhý odstavec). Na tomto místě soud musí konstatovat, že nejsou důvodné námitky žalobce, které se týkají údajné nepřezkoumatelnosti žalovaného rozhodnutí a námitky, která se týkala odmítnutí žalobcem navrženého dokazování. Krajskému soudu není zřejmé, proč by v případě neexistence sporu mezi účastníky, týkající se této otázky, byl povinen žalovaný či dokonce krajský soud provádět další dokazování žalobcem předloženými podklady. Krajský soud se ztotožňuje se závěry žalovaného, který v podrobném odůvodnění rozhodnutí (36 stran) se mimo jiné i konkrétně vyjadřoval k návrhům žalobce na doplnění dokazování, kdy např. k vytištěným internetovým materiálům v čínském a českém jazyce, které žalobce dne 6.3.2017 správnímu orgánu předložil, žalovaný konstatoval, že tyto podklady „*neodporují zjištěním v zemi jeho původu vyplývajícím z podkladů pro vydání rozhodnutí*“. Ve vztahu ke Zprávě Ministerstva vnitra Velké Británie žalovaný uvedl, že se jedná o objektivní, o odborně ceněný a nezávislý zdroj pro získání informace o situaci v Číně (vše na str. 15, 3. a 4. odst. žalovaného rozhodnutí), ostatně žalobce v průběhu řízení neuvedl žádný konkrétní podklad, ze kterého by vyplývalo, že uvedená Zpráva Ministerstva vnitra Velké Británie by měla být nepoužitelná v daném řízení. Navíc uvedená Zpráva nesloužila jako jediný podklad pro vydání rozhodnutí, žalovaný nevycházel pouze z této Zprávy jako z jediného zdroje informací o zemi, ze které žalobce pochází. Zároveň žalovaný správně poukázal na rozporné tvrzení zástupce žalobce, který zpochybňoval skutečnost, že tato Zpráva, tj. Zpráva Ministerstva vnitra Velké Británie z března 2016, je založena na rozhodnutí konkrétního případu, považovaného v rámci anglosaského práva za precedens a že ji proto nelze aplikovat v českém právním řádu, přičemž naopak zástupce žalobce argumentoval jiným rozsudkem

Shodu s prvopisem potvrzuje

britského soudu, vyhlášeného dne 8.12.2015 a žalovaný pak poukázal správně i na to, že i když právní systém České republiky není založen na systému precedentu, tak se v právní praxi využívají judikáty nejvyšších soudních instancí, a to zejména Nejvyššího správního soudu v Brně (srov. 2. odstavec na str. 18 žalovaného rozhodnutí). Není tedy pravdou, jak tvrdí žalobce v žalobě, že by se s těmito důkazními návrhy žalovaný nevypořádal, a že je údajně žalované rozhodnutí nepřezkoumatelné. Ostatně sám žalobce podrobně polemizuje se závěry žalovaného v žalobě, přičemž tyto závěry jsou uvedeny na 36 stranách a krajskému soudu není jasné, jak by si žalobce představoval rozsah odůvodnění žalovaného rozhodnutí, kde by se musel žalovaný jako správní orgán podrobně dále ještě zabývat zhodnocením návrhů na provedení dokazování ze strany žalovaného, případně kdyby ještě připustil další dokazování, a to tím spíše, když se v dané věci nejednalo vůbec o žádnou spornou otázku. Ostatně, jak soud již uvedl v obecné úvodní části tohoto rozsudku, absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) nezpůsobuje bez dalšího nezákonnost rozhodnutí či jeho nepřezkoumatelnost, když takový přístup by mohl vést až k absurdním důsledkům a porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení, přičemž je podstatné, aby se správní orgán a následný správní soud vypořádaly se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek NSS ze dne 28.5.2009, č.j. 9 Afs 70/2008-13 a již zmíněný rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk V. Nizozemí, odst. 61).

15. Proto se i krajský soud nebude podrobně vyjadřovat ke všem rozsáhlým připomínkám, zahrnujícím v podstatě polemiku s postupem žalovaného a s odůvodněním žalovaného rozhodnutí, v dané věci je podstatné, že žalovaný se vypořádal s důkazními návrhy dostatečným způsobem a ve vztahu k hodnocení situace v Číně z hlediska existence či neexistence pronásledování příslušníků zmíněné církve jednak není mezi účastníky žádný spor, proto by další dokazování jak ve správním řízení, tak i v soudním řízení, bylo již nadbytečné, ale dále, a což je zcela podstatné, žádný z těchto podkladů neobsahuje údaje o konkrétním pronásledování žalobce v zemi původu. A to je v dané věci z hlediska zmíněné stěžejní otázky naplnění podmínek pro udělení azylu podle § 12 písm. b) v dané věci zcela stěžejní. Ostatně k tomu žalovaný výstižně konstatoval, že *„nezpochybňuje obecnou problematickou situaci křesťanských náboženských menšin a jejich věřících v Číně, rovněž však nemůže správní orgán pominout skutečnost, že v rámci správního řízení o konkrétní žádosti o mezinárodní ochranu se neposuzuje obecná situace konkrétních menšin a jejich postavení v zemi původu žadatele, ale je nutné shledat individuální pronásledování jeho osoby ve smyslu konkrétních ustanovení zákona o azylu.“* (srov. str. 17, 1. odst., poslední věta žalovaného rozhodnutí). Zároveň žalovaný v této části správně zdůraznil, že údajné podklady, zejména pak zmíněná Zpráva Ministerstva vnitra Velké Británie má sloužit jako zdroj informací o zemi, nikoliv jako návod, jak k jednotlivým žádostem o mezinárodní ochranu přistupovat.
16. V dané věci, pokud je soudu známo z jeho rozhodovací činnosti, a ostatně to vyplývá i z obsahu pohovorů k žádostem o azyl a z obsahu žalovaného rozhodnutí, popis údajného pronásledování žalobce v Číně byl zcela individuální, přičemž ani sám žalobce nepoukazoval na to, že by konkrétní jeho souvěrec s ním v Číně zažil stejné situace z hlediska údajného pronásledování a na rozdíl od žalobce mu byl azyl udělen některým z rozhodnutí, na která žalobce poukazoval v žalobě a domáhal se provedení důkazu těmito rozhodnutími.
17. Není pravdou, jak účelově tvrdí žalobce, že je napadené rozhodnutí *„nepřezkoumatelné z důvodu, že téměř shodné důvody, které (zřejmě) vedly žalovaného k zamítnutí žádosti o*

azyl....vedly k udělení azylu ve věcech skutkově i časově obdobných“, přičemž žalobce navrhl provést důkaz těmito rozhodnutími, přičemž na základě výzvy soudu předložil dvě rozhodnutí o udělení azylu ze dne 1.2.2018. Předně je třeba uvést, že i kdyby měl žalobce pravdu, tedy že by ve skutkově i časově obdobných věcech by azyl udělen byl, tak by žalované rozhodnutí nebylo nepřezkoumatelné.

18. Obecně lze ve vztahu k přezkoumatelnosti, resp. nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí, vztáhnout i premisi a závěry upravující přezkoumatelnost rozhodnutí správních soudů v souladu s judikaturou Ústavního soudu (např. náleze ze dne 20.6.1996, sp.zn. III. ÚS 84/94, či náleze ze dne 26.6.1997, sp.zn. III. ÚS 94/97). Obdobně platí v případě judikturních závěrů Nejvyššího správního soudu ve vztahu k rozhodnutím správních soudů. Proto i pro rozhodnutí správních orgánů platí závěr: *„Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostacích v odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny (srov. rozsudek NSS ze dne 4.12.2003, č.j. 2 Ads 58/2003-75, publikovaný ve Sbírce rozhodnutí NSS pod číslem 133/2004). Nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost znamená, že rozhodnutí postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznát, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů, jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (srov. rozsudek NSS ze dne 4.12.2003, 2 Azs 47/2003-130, uveřejněný pod číslem 244/2004 Sbírky rozhodnutí NSS).“* V rozsudku NSS ze dne 29.7.2004, č.j. 4 As 5/2003-52 vyplývá, že pokud *„Z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěrů o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsany skutkový stav pod zvolené právní normy, pak je třeba pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.“* Má-li být proto správní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být zřejmé, jaký skutkový stav vzal správní orgán za rozhodný a jak uvážil o pro věc zásadních skutečnostech, jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností a uvedené pak musí nalézt svůj odraz z odůvodnění přezkoumávaného správního rozhodnutí. Je tomu tak proto, že prostřednictvím odůvodnění tohoto rozhodnutí lze dovodit, z jakého skutkového stavu správní orgán vyšel a jak o něj uvážil. Z odůvodnění rozhodnutí *„musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů“* (srov. rozsudek NSS ze dne 19.12.2008, č.j. 8 Afs 66/2008-71). Žalované rozhodnutí nepřezkoumatelné není, ostatně kdyby tomu tak nebylo, nemohla by žaloba obsahovat rozsáhlou argumentaci napadající věcně závěry žalovaného. Tím spíše nemůže trpět touto vadou z uvedeného tvrzeného důvodu. Žalobce měl zřejmě na mysli nezákonnost žalovaného rozhodnutí z důvodu porušení zásady předvídatelnosti a legitimního očekávání (§ 2 odst. 4 zák.č. 500/2004 Sb., správní řád). K tomu soud uvádí následující závěry:

19. Individuální správní akt je jednostranným správním úkonem, který činí správní úřad nebo jiný oprávněný vykonavatel veřejné správy s cílem vyvolat přímé vnější účinky v

Shodu s prvopisem potvrzuje

jednotlivém případě. Individuální správní akt nemá moc zákona, není všeobecně závazný. Legitimní očekávání může založit pouze taková správní praxe, která je ustálená, jednotná a dlouhodobá a která opakovaně (nikoli v jednom či ve dvou případech) potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006 – 132, dostupné na www.nssoud.cz). Navíc správní praxe nemůže být strnulá a nemůže zůstat bez vývoje. Není proto vyloučeno, aby (a to i při nezměněné právní úpravě) byla nejen doplňována, ale i měněna (samozřejmě že s důkladným odůvodněním takového postupu). Opačný přístup by totiž mohl vyústit v to, že by se žalovaný nemohl odchýlit od dosavadní správní praxe, která např. nereflekovala výklad zákona prováděný soudy, a byl by ji nucen v rozporu s veřejným zájmem uměle udržovat. Takovou interpretaci principu předvídatelnosti rozhodovací činnosti orgánů veřejné moci ústící v absurdní důsledky je samozřejmě nutno odmítnout (výklad per reductionem ad absurdum). Ostatně Nejvyšší správní soud již v odůvodnění rozsudku ze dne 25. 4. 2006, č. j. 2 As 7/2005 – 86 (a následně v řadě dalších rozhodnutí, za všechny srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2012, č. j. 1 As 46/2012 – 87, dostupný na www.nssoud.cz), uvedl, že *„účastník řízení se před správním orgánem může dovolávat obdobného zacházení jako v předchozích srovnatelných případech jen tehdy, byl-li tento předchozí postup správního orgánu v souladu se zákonem - jinak řečeno, účastník se nemůže domáhat, aby správní orgán nadále dodržoval svoji předchozí nezákonnou správní praxi (i když nebyla relevantně napadena či jinými mechanismy uvedena do souladu se zákonem).“*

20. Dle soudní praxe je základním předpokladem uplatnění zásady ochrany legitimního očekávání srovnatelnost posuzovaných případů (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2006, č. j. 2 As 7/2005 – 86). Zároveň je třeba zdůraznit, že ani v případě dvou srovnatelných případů nelze automaticky dovodit právo dovolávat se obdobného zacházení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 2. 2016, č. j. 2 Ads 294/2015 – 43, bod 21), neboť pouze ustálená, jednotná a dlouhodobá činnost (příp. i nečinnost) orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů, je správní praxí zakládající legitimní očekávání (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006 – 132, publ. pod č. 1915/2009 Sb. NSS). V případě žalobce a jím uváděných případů se o takovou ustálenou a dlouhodobou rozhodovací činnost žalovaného nejednalo. Existence takovéto ustálené, jednotné a dlouhodobé praxe žalovaného jen ze dvou předložených rozhodnutí nemůže vyplývat, navíc z předložených rozhodnutí žalovaného ze dne 1.2.2018 (č.j. OAM-855/ZA05-2015 a OAM-256/ZA-ZA11-ZA16-2016) lze zjistit, že azylové příběhy v těchto případech byly zcela odlišné od případu žalobce, kdy žadatelé o azyl v těchto jiných věcech byli v souvislosti s náboženským pronásledováním v Číně zadrženi tamní policií. Proto krajský soud navrhané dokazování těmito rozhodnutími neprováděl, když ve vztahu k projednávanému případu nemají žádnou vypovídací hodnotu.
21. Žalobce ve své výpovědi v rámci popisu svého azylového příběhu poukazoval na neustálou svoji obavu ze zatčení s tím, že jej policie údajně hledala, avšak ten nikdy nebyl ze strany Čínských státních orgánů či bezpečnostních složek zadržen či dokonce opakovaně zadržován či vězněn, ani nebyl ve své vlasti během života a není tam ani v současnosti trestně stíhán. K tomu dále žalovaný uvedl, že žalobce i jeho právní zástupce v průběhu správního řízení opakovaně hovořili o tom, že žalobce hledaly orgány policie a že se snažily jej zatknout nebo zadržet, ale kromě maximálně změny adresy bydliště, a to

Shodu s prvopisem potvrzuje

většinou jen v rámci jednoho města a provincie, žalobce neprovedl žádná jiná „speciální opatření“, přičemž nikdy nebyl ze strany policie či jiných bezpečnostních složek nalezen či dokonce zadržen. Žalobce pouze neustále obecně hovořil o jednotlivých incidentech a zadržení jiných žadatelových souvěrců „sester a bratrů ve víře“, o nichž se dozvídal nebo dočítal z nejrůznějších zdrojů nebo od jiných „sester a bratrů ve víře“, ale on sám se nikdy nestal terčem jakéhokoliv podobného jednání ze strany čínských orgánů, jak správně uvedl žalovaný, přičemž tento jeho závěr žalobce nepopřel ani v žalobě. Ostatně, pokud by tomu tak bylo, určitě by žalobce uvedl, konkrétně, o jaké že se to jednalo „sestry a bratry ve víře“, když žalobce hovořil pouze obecně, neuváděl žádné jména svých souvěrců, přestože již se nacházel, podle svých slov, v bezpečné zemi, kde mu žádné nebezpečí ze strany čínských orgánů určitě nehrozí. Žalovaný pak správně vycházel i z toho, že žalobce mohl využít možnosti vnitřního přesídlení v rámci Číny, k tomu uvedl žalovaný tento závěr, se kterým se krajský soud ztotožňuje a nepovažuje za potřebné vést polemiku s kritikou tohoto závěru ze strany žalobce:

„Veškeré pátrání místní policie po jmenovaném se vztahovalo pouze na území provincie Guangxi. Dle správního orgánu se tedy nelze reálně domnívat, že by se žadatel nemohl přesídlit do jiné oblasti či provincie, aby vyřešil své problémy, než aby zvolil natolik radikální řešení, jakým je bezesporu opuštění vlasti a vycestování do zahraničí, tím spíše pak do země kulturně, historicky i jazykově natolik vzdálené zemi původu žadatele, ve které dotyčný podle něj nikdy předtím nebyl a nemá tam ani žádné konkrétní vazby. Správní orgán v tomto ohledu rovněž podotýká, že žadatel cestoval za účelem vyřízení víza pro cestu do ČR do Zhengzhou a za účelem vycestování ze země do Hongkongu, kde se mu rovněž ve vztahu k jeho víře, jak vyplývá z jeho výpovědi, nic nestalo. Pokud by se jmenovaný navíc skutečně obával možného zatčení ze strany čínských státních orgánů, je jen s podivem, že si k opuštění vlasti vybral právě jedno z nejlépe střežených a kontrolovaných míst, za jaké lze hongkongské mezinárodní letiště jistě považovat. Dle názoru správního orgánu tak vykazují uvedená tvrzení žadatele o nemožnosti řešit jeho problémy v rámci jeho vlasti minimálně znaky značného nadhodnocení jim tvrzených potíží, a to za účelem vygradovat svůj azylový příběh s cílem dosáhnout pozitivního rozhodnutí ve věci jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany.“

„Správní orgán s ohledem na výše uvedené shrnuje, že pokud by čínské orgány skutečně a reálně pronásledovaly jmenovaného kvůli jeho víře, či o něj měly sebemenší zájem, když tento tvrdí, že by byl po návratu do vlasti zadržen a uvězněn, pak čínské orgány a bezpečnostní složky měly po dobu jeho života ve vlasti bezesporu dostatek času, prostoru a právních (i mimoprávních) prostředků, které by pro to mohly účinně využít, a to nejpozději při vycestování výše jmenovaného z vlasti. To se ale nikdy nestalo. Tvrzení žadatele, že jej hledala pouze místní policie, která přitom disponovala jeho fotografií a při pátrání prohledala mimo jiné i jeho prodejnu, byt a dům jeho rodičů, jakož i tvrzení, že odlet z Číny mu nebyl znemožněn jen proto, že nebyl hledán oficiálně, nebyl veden v žádné centrální evidenci ani na něj nebyl vydán celostátní zatykač, nepovažuje správní orgán rozhodně za přesvědčivé. V tom případě totiž nadále ztrácí na věrohodnosti žadatelovo tvrzení o intenzivním zájmu čínských orgánů a jeho osobu, pokud tento měla podle něj jediná složka čínské státní správy, aniž by o tom byť jen informovala složky ostatní, jako např. složku kontrolující hranice na hongkongském mezinárodním letišti, nebo je dokonce do své činnosti zapojila.“

22. Žalobce v podstatě s tímto přesvědčivým názorem žalovaného jen polemizuje a uvádí své vlastní úvahy, když tvrdí např., že „celníci na letišti zřejmě neměli přístup do evidence, kde je žalobce veden jako nežádoucí či problémová osoba s ohledem na jeho náboženství.“ Na druhé

straně však žalobce „jedním dechem“ poukazuje na značnou intenzitu činnosti státních orgánů a bezpečnostních složek v případě pronásledování křesťanů, je tedy taková úvaha žalobce, vysvětlující nezáměr bezpečnostních složek a státních orgánů o osobu žalobce v případě opuštění Číny značně nevěrohodná a žalovaný nemusel tuto verzi „vyvracet“.

23. Zároveň žalovaný správně poukázal na skutečnost, že žalobci byl bez překážek vydán cestovní pas pro potřeby vycestování z vlasti, a to „s biometrickými údaji včetně otisků prstů a fotografie, tudíž je zjevné, že šlo o vydání dokladu na jeho pravou totožnost, jímž byl osobně přítomen“ ... což „ovšem opětovně jasně svědčí o naprostém nezájmu čínských státních orgánů o jeho osobu, neboť právě v souvislosti s vydáním cestovního dokladu mohly čínské orgány či bezpečnostní složky výše jmenovaného, pokud o něj dle jeho tvrzení dlouhodobě usilovaly a pronásledovaly ho, nejen zadržet, ale znemožnit mu i absolutně opuštění vlasti, a to pouhým nevydáním mu jeho cestovního dokladu. To se však nestalo a ani při samotném vycestování, které proběhlo zcela oficiální cestou přes mezinárodní letiště, tedy bezesporu jedno z nejvíce sledovaných oblastí čínského území, neměl jmenovaný, jak výslovně uvedl, žádné problémy a nikdo mu v opuštění vlasti nebránil. Ani ČR nebyla pak ostatně adresována jakákoliv žádost čínských orgánů o případné vydání jmenovaného k trestnímu stíhání či výkonu trestu a nebyl na něj vydán ani mezinárodní zatykač, který by o jakkoliv intenzivním zájmu členských orgánů o jeho osobu svědčil, přestože právě toto žadatel opakovaně tvrdí, stejně jako to, že čínské orgány ví o pobytu její skupiny v ČR.“
24. V této souvislosti odkazuje soud na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 10. 2017 ve věci Y. L. proti Švýcarsku (stížnost č. 53110/16). Byla podána stěžovatelkou čínské státní příslušnosti, hlásící se ke křesťanské domácí Církvi všemohoucího Boha. ESLP se v něm vyslovil k závěrům švýcarského Státního sekretariátu pro migraci (SEM), který uváděl: „A konečně její výpověď o jejím odchodu z Číny vyvolala pochyby o důvěryhodnosti stěžovatelky. Stěžovatelka tvrdila, že osobně požádala o vydání pasu v listopadu 2014 a obdržela jej bez jakýchkoli problémů. Pokud by byla pod dozorem správních orgánů, nebyl by jí pas vydán ani by jí nebylo umožněno samotné odletět z Pekingského mezinárodního letiště. S uvažováním restriktivního přístupu správních orgánů ke kontrole vstupu osob do Číny i jejich odchodu z Číny zcela bezproblémový odchod stěžovatelky ze země naznačoval, že nebyla cílem pronásledování ze strany správních orgánů.“ Spolkový správní soud odvolání stěžovatelky proti rozhodnutí SEM zamítl a mj. konstatoval: „Okolnosti jejího odchodu ze země v dubnu 2015 na základě nově vydaného pasu v neposlední řadě naznačovaly, že v rozporu s jejími tvrzeními nebyla v té době cílem pronásledování správních orgánů.“ V tomto rozsudku je mezi informacemi o zemi původu citováno ze zprávy o dodržování lidských práv za rok 2015 Ministerstva zahraniční USA – Čína z 13. dubna 2016: „[Oddíl 2d]... Vláda rozšířila uplatňování výjezdních kontrol na cestující opouštějící zemi na letištích i prostřednictvím jiných hraničních přechodů s cílem zabránit cestám do zahraničí některým disidentům ... Většina občanů byla schopna získat pas, nicméně osoby, které vláda považovala za potenciálně rizikové, včetně náboženských vůdců, politických disidentů, stěžovatelů a etnických menšin, se zmiňovaly o tom, že jim bylo vydání pasů pravidelně odpíráno či že jim bylo i jinak bráněno v cestování do zahraničí.“ V další zde citované zprávě, resp. sdělení Kanadské rady pro imigraci a uprchlíky, vyžádaném dne 6. března 2014, se uvádí: „Na základě korespondence s ředitelstvím pro výzkum z 10. února 2014 výkonný ředitel Dui Hua Foundation potvrdil, že letištní bezpečnostní pracovníci mají přístup do online databáze občanů čínského Úřadu veřejné bezpečnosti (Public Security Bureau of China), kteří byli odsouzeni za trestný čin nebo jsou hledáni správními orgány [rovněž známé jako „Policenet“ nebo „Zlatý štít“]. Zástupci Laogai Research Foundation obdobně uváděli, že zprávy

Shodu s prvopisem potvrzuje

o „zkušenostech aktivistů, kteří byli zadrženi při pokusu absolvovat mezinárodní let, jasně dokazují, že letištní pracovníci jsou napojeni na „Policenet“ ... Jeden z kolegů Cao Shunli, které bylo rovněž zabráněno v cestě do Ženevy na školení týkající se lidských práv v září 2013, později zveřejnil její zkušenosti na letišti v Kuang-čou ... Podle Laogai Research Foundation tento její kolega uvádí, že v okamžiku, kdy letištní úřady nechaly její pas projít skenovacím zařízením, vydávalo toto zařízení zvuky upozorňující letištní pracovníky na to, že je hledána policíí. Byla následně zadržena na letišti Kuang-čou Pajjün a bylo jí sděleno, že jí šanghaiská policie nedovolí opustit zemi. Poté byla dopravena z Kuang-čou do Šanghaje k zadržení a výslechu. Zkušenosti této ženy představují konkrétní důkaz o koordinaci činnosti letištních pracovníků s policejními útvary při sledování a zadržování představitelů politického disentu ...“

25. ESLP k případu této stěžovatelky konstatoval následující: *„Závěr vnitrostátních správních orgánů, že stěžovatelka nebyla hledána čínskými správními orgány, podporují také příslušné mezinárodní zprávy, podle kterých čínské správní orgány využívají výjezdní kontroly na letištích v případě cestujících opouštějících zemi, aby zabránily osobám hledaným správními orgány v cestách do zahraničí, pokud správní orgány takovým osobám již dříve neodmítly vydat cestovní pas (viz odst. 19 a 21 výše).“*
26. K této skutečnosti přistupují další, které vedly důvodně žalovaného k závěru o tom, že důvodem žalobce k odjezdu z vlasti byly zcela jiné, než tvrdil, tedy že se „s vysokou pravděpodobností jednalo o důvody ekonomické“.
27. Žalobce sice tvrdil, že opustil území Číny z důvodu pronásledování z náboženských důvodů, tedy v daném případě by bylo zcela logické, že by hned po příletu do Prahy oznámil skutečný důvod svého příjezdu. To však žalobce neučinil a neučinil to ani později, když naopak při vyřizování víza neuváděl o své osobě pravdivé údaje, naopak, stejně jako další čínští státní příslušníci, kteří přicestovali do ČR výhradně v období od července 2015 do srpna 2016, požádali o pracovní povolení, našli si zaměstnání, přihlásili se k pobytu na privátních adresách a údajný skutečný důvod svého příjezdu do České republiky žalobce a jeho další souvěrci, kteří v uvedeném období přicestovali za území České republiky (navíc vízum získali prostřednictvím třetí osoby, kterou správnímu orgánu neidentifikovali), uvedli až pravdivé údaje, tj. zejména skutečný důvod příjezdu do České republiky, v okamžiku až poté, co byli (tj. i žalobce) ze strany správního orgánu konfrontováni s kopií své žádosti o udělení víza, obsahující řadu informací rozdílných od těch, které poskytly správnímu orgánu v řízení o mezinárodní ochraně. Krajský soud se shoduje se závěrem žalovaného, že kdyby důvodem pro příjezd do České republiky bylo pronásledování žalobce, tak by úmysl požádat o mezinárodní ochranu v ČR projevil žalobce hned na mezinárodním letišti Václava Havla v Praze, a nikoliv až poté, co byl konfrontován s kopií své žádosti o udělení víza správním orgánem v Zastávce u Brna. To značně snižuje věrohodnost výpovědi žalobce týkající se skutečných důvodů odchodu z vlasti, příchodu do České republiky a vyřizování jeho žádosti o poskytnutí mezinárodní ochrany. S těmito závěry se krajský soud ztotožňuje a v podrobnostech odkazuje na odůvodnění žalovaného rozhodnutí týkající se tohoto důvodu o poskytnutí mezinárodní ochrany formou azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu (srov. str. 19 a násl.).
28. Krajský soud se rovněž ztotožňuje se závěry žalovaného, které se vztahují i k dalším skutečnostem, které se týkají poskytnutí mezinárodní ochrany. Zcela nesporně se v případě žalobce nemohlo jednat o důvod o udělení azylu podle § 12 písm. a) zákona o

azyly, když žalobce v průběhu řízení nezmínil žádné konkrétní problémy politického charakteru s čínskými státními orgány, žalobce směšuje náboženství s politikou, přičemž jediným důvodem odchodu z vlasti dle tvrzení žalobce byly obavy z náboženského pronásledování kvůli jeho příslušnosti k náboženské menšině zmíněné církve. V dané věci nebyly splněny ani podmínky pro udělení humanitárního azylu, žalovaný konstatoval, že žalobce je dospělou, plně právně způsobilou osobou, schopnou vykonávat zaměstnání a zajistit si tak finanční prostředky pro úhradu svých životních potřeb, jak ostatně prokázal svou aktuální situací na území České republiky, kdy dlouhodobě pobýval mimo pobytové azylové středisko a veškeré své potřeby si hradí ze svých zdrojů, ostatně žalobce ani nepožádal v soudním řízení o ustanovení advokáta, zastoupen advokátem byl v řízení o azylu, což nebývá samozřejmě časté. Žalovaný správně přihlédl i k tomu, že nemá na území České republiky žalobce žádné závazky či vazby na občany ČR nebo osoby, které jsou na něm existenčně závislé, rovněž z hlediska zdravotního stavu nenalezl správní orgán nějaké skutečnosti, které by svědčily o potřebě jakékoliv specializované lékařské péče či indikace, kterou by mu nebyla schopna země jeho původu poskytnout, navíc na udělení humanitárního azylu není právní nárok, žalobce se ostatně udělení azylu z humanitárního důvodu žádosti nedomáhal, proto není ani soudu zcela jasné, proč v žalobě závěry žalovaného týkající se této formy mezinárodní ochrany žalobce napadl.

29. Při posuzování důvodu k udělení doplňkové ochrany (§ 28 zákona o azylu) žalobce prostřednictvím svého právního zástupce opětovně navrhoval další doplnění dokazování týkající se zmíněných materiálů, které měl žalobce k dispozici, které svědčily o pronásledování křesťanů v Číně. Jednalo se zejména o podklady stažené z internetových stránek, kterými žalobce argumentoval i v souvislosti s posouzením žádosti o poskytnutí azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu. K tomu uvedl žalovaný stejné závěry jako ve vztahu k hodnocení podmínek pro udělení azylu podle § 12 písm. b) (celkem logicky, když se jedná o ta stejná tvrzení a ty stejné materiály předložené žalobcem a jeho právním zástupcem), tedy opakovaně uvedl, že v řízení o poskytnutí mezinárodní ochrany se neposuzuje „*obecná situace konkrétních menšin a jejich postavení v zemi původu žadatele, ale je nutné shledat individuální hrozící nebezpečí vážné újmy pro jeho osobu ve smyslu konkrétních ustanovení zákona o azylu.*“ Žalovaný pak zastal stejný názor k námitkám žalobce, které se týkaly použití již zmíněné Zprávy Ministerstva vnitra Velké Británie, včetně jeho návrhu na provedení důkazů rozsudkem Vyššího Britského soudu ze dne 8.12.2015. Zároveň žalovaný uvedl podklady, ze kterých vycházel, a to stejným jejich výčtem, jak to učinil při posuzování podmínek pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, tedy proto nemohlo být divu, který projevil žalobce na str. 13 žaloby, že žalovaný uvedl stejné závěry i ve vztahu k posouzení podmínek pro udělení doplňkové ochrany, tedy že vycházel i ze stejných podkladů. Žalovaný pak zaujal stejný názor k hodnocení situace na území Číny z hlediska pronásledování křesťanů, stejně jak to učinil v případě posouzení podmínek pro udělení azylu podle § 13 písm. b) zákona o azylu. Protože krajský soud se s těmito závěry zcela ztotožnil (viz výše), nemá důvod se od těchto závěrů odchýlit, tedy opětovně konstatuje, že v daném případě přece nebylo mezi žalobcem a správním orgánem sporu o tom, že žalovaný „*nezpochybňuje obecnou problematickou situaci křesťanských náboženských menšin a jejich věřících v Číně*“, jak ve vztahu k hodnocení naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany (§ 14a odst. 1 a § 14a odst. 2 zákona o azylu) uvedl žalovaný na str. 33, 1. odstavec žalovaného rozhodnutí, přičemž však správně zdůraznil, že „*v rámci správního řízení o konkrétní žádost o mezinárodní ochranu se neposuzuje obecná situace konkrétních menšin a jejich postavení v zemi*

původu žadatele, ale je nutné shledat individuální hrozící nebezpečí vážné újmy pro jeho osobu ve smyslu konkrétních ustanovení zákona o azylu.“ Dále žalovaný opětovně poukázal na zmíněné skutečnosti, které se týkaly posouzení podmínek pro udělení azylu podle § 14 odst. 1 písm. b) zákona o azylu, tedy že:

„Žadatel i jeho právní zástupce sice opakovaně hovořili o tom, že žadatele hledají, a že se snažili jej zatknout nebo zadržet, ale přestože kromě maximálně změny adresy bydliště, a to většinou jen v rámci jednoho města a provincie, nedělal vlastně žadatel žádná jiná speciální opatření, nikdy za dobu svého pobytu ve vlasti nebyl žadatel ze strany policie či jiných složek nalezen či dokonce zadržen. Žadatel, respektive jeho právní zástupce, rovněž opakovaně hovořili a dokládali v tomto směru i řadu materiálů, hovořících obecně o zadržování členů křesťanských církví v Číně, nebo hovořili o jednotlivých incidentech a zadržení jiných žadatelových souvěrců, „sester a bratrů ve víře“, o nichž se dozvídal nebo dočítal z nejrůznějších zdrojů nebo od jiných „sester a bratrů ve víře“, ale faktem je, že on sám se terčem jakéhokoliv podobného jednání ze strany čínských orgánů nikdy nestal. Správní orgán tak dospěl k závěru, že žadatel pouze využil uvedených znalostí o problematice pronásledování příslušníků některých náboženských menšin v Číně, aby svými tvrzeními následně vygradoval svůj azylový příběh a vytvořil údajné obavy z návratu do vlasti, přestože on sám ve skutečnosti ve své vlasti ohrožen nikdy nebyl.“

„Správní orgán dále uvádí, že žadatel dle jeho názoru mohl k řešení své situace využít možnosti vnitřního přesídlení v rámci Číny. Tento závěr správního orgánu podporuje zejména výše zmíněná skutečnost, že veškeré pátrání místní policie po jmenovaném se vztahovalo pouze na území provincie Guangxi. Dle správního orgánu se tedy nelze reálně domnívat, že by se žadatel nemohl přesídlit do jiné oblasti či provincie, aby vyřešil své problémy, než aby zvolil natolik radikální řešení, jakým je bezesporu opuštění vlasti a vycestování do zahraničí, tím spíše pak do země kulturně, historicky i jazykově natolik vzdálené zemi původu žadatele, ve které dotýčný podle něj nikdy předtím nebyl a nemá tam ani žádné konkrétní vazby. Správní orgán v tomto ohledu rovněž podotýká, že žadatel cestoval za účelem vyřízení víza pro cestu do ČR a samotného odletu ze země do Zhengzhou, kde se mu rovněž ve vztahu k jeho víře, jak vyplynulo z jeho výpovědi, nic nestalo. Pokud by se jmenovaný navíc skutečně obával možného zatčení ze strany čínských státních orgánů, je jen s podivem, že si k opuštění vlasti vybral právě jedno z nejlépe strážných a kontrolovaných míst, za jaké lze hongkongské mezinárodní letiště jistě považovat. Dle názoru správního orgánu tak vykazují uvedená tvrzení žadatele o nemožnosti řešit jeho problémy v rámci jeho vlasti minimálně znaky značného nadhodnocení jím tvrzených potíží, a to za účelem vygradovat svůj azylový příběh s cílem dosáhnout pozitivního rozhodnutí ve věci jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany.“

30. Rovněž byl proto i na místě závěr žalovaného, že pokud by čínské orgány skutečně a reálně pronásledovaly žalobce kvůli jeho víře, tak čínské orgány a bezpečnostní složky měly po dobu jeho života ve vlasti beze sporu dostatek času, prostoru a právních i mimo právních prostředků, které by to mohly účinně využít, což se však nikdy nestalo. Krajský soud se tak ztotožňuje i se závěrem žalovaného o tom, že „tvrzení žadatele, že jej hledala pouze místní policie, která přitom disponovala jeho fotografií a při pátrání prohledala mimo jiné i jeho prodejnu, byt a dům jeho rodičů, jakož i tvrzení, že odlet z Číny mu nebyl znemožněn jen proto, že nebyl hledán oficiálně, nebyl veden v žádné centrální evidenci, ani na něj nebyl vydán celostátní zatykač, nepovažuje správní orgán rozhodně za přesvědčivé. V tom případě totiž nadále ztrácí na věrohodnosti žadatelovo tvrzení o intenzivním zájmu čínských orgánů o jeho osobu“, pokud by tomu tak nebylo, určité by tato složka v čínské státní správě informovala i složky ostatní, jako např. orgány kontrolující hranice na Hongkongském

mezinárodním letišti (k tomu se již soud vyjádřil výše včetně odkazů na příslušnou judikaturu a další podklady). Žalovaný pak opětovně poukázal i na skutečnost, že bez jakýchkoliv překážek byl žalobci vydán cestovní pas, což samozřejmě logicky svědčí o naprostém nezájmu čínských státních orgánů o jeho osobu, pokud jej, jak žalobce tvrdí, dlouhodobě pronásledovaly bezpečnostní složky a čínské státní orgány a pokoušely se ho zadržet, tak by určitě nedostal „jen tak“ bez problémů cestovní pas a určitě by vznikly problémy i v případě opuštění Číny, přičemž žalobci nikdo v odchodu nijak nebránil a neprojevil vůbec o něj žádný zájem. Žalovaný rovněž poukázal i na spekulaci žalobce, že se v Číně již ví o tom, že zde on sám požádal o mezinárodní ochranu, když žalobce nepředložil během správního řízení *„žádné relevantní skutečnosti, které by jim tvrzené nebezpečí činilo reálným a které by pro něj bylo dostatečným důvodem domnívat se, že ho může s významnou pravděpodobností postihnout.“* Žalobce pak neuvedl žádné skutečnosti, které by svědčily o tom, že by byl v Číně pronásledován v souvislosti s delším pobytem nad rámec platnosti turistického víza, žalobce vůbec nevyvrátil závěr žalovaného o tom, že správní orgán poukázal na neexistenci důkazů o systematickém týrání včetně zadržování a špatného zacházení neúspěšných žadatelů o azyl, kteří se vrací do Číny. Žalovaný pak správně dospěl k závěru, že doplňkovou ochranu lze poskytnout jen v případě nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu v případě, kde takové nebezpečí reálně a bezprostředně hrozí, nikoliv tam, kde vůbec nastat nemusí či může nastat jedine v případě přidružení se jiných okolností nebo skutečností, které dosud nelze předjímat, tyto okolnosti však správní orgán neshledal, s čímž se krajský soud ztotožňuje. Ostatně je výstižný i závěr žalovaného o tom, že když žalobce bez problémů vycestoval z Číny, tak se lze důvodně domnívat, že v případě návratu by neměl být postihován ani z důvodu, že se do země původu nevrátil během doby, na které měl vydáno turistické vízum, *„tím méně, že by měl být postižen v míře bezprostředního a přímého nebezpečí ohrožení vážnou újrou v podobě mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání ve smyslu zákona o azylu.“* Správně tak žalovaný poukázal na ust. § 19 odst. 2 zákona o azylu, kdy žalovaný ani další správní orgán v České republice neposkytují a nesdělují informace jiným osobám, které by se týkaly žádosti o udělení mezinárodní ochrany, na tom nic nemůže změnit obecná zpráva v médiích, že větší skupina čínských státních příslušníků žádá o azyl z náboženských důvodů v České republice, když konkrétní údaje ve vztahu k žalobci v takové zprávě uvedeny nebyly, ostatně to žalobce ani v průběhu řízení o poskytnutí mezinárodní ochrany a ani v žalobě neuvedl.

31. Zároveň však platí, že *„žadatel o mezinárodní ochranu musí ve své žádosti uvést skutečnosti, z nichž dovozuje, že mu svědčí některý z důvodů pro její udělení“* (srov. např. rozsudek NSS ze dne 27.3.2008, č.j. 4 Azs 103/2007-63), a musí rovněž unést důkazní břemeno stran důvodů, které se týkají výlučně jeho osoby (srov. např. rozsudek NSS ze dne 29.5.2009, č.j. 4 Azs 83/2008-69). Žalovaný jako správní orgán však není povinen „uvěřit“ automaticky všem tvrzením žalobkyně a i když dle ustálené judikatury není povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpověď a je tak naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí nebo zpochybňují, tak je *„zcela jistě na místě, aby svá tvrzení stěžovatel podložil relevantními a věrohodnými důvody či argumentací, nikoliv pouze s jejím přesvědčením o tom, že se správní orgán mylí. A to zejména za situace, kdy stěžovatel k žádnému pronásledování ze strany státních orgánů za svého pobytu v zemi původu nečelil“* (srov. rozsudky NSS ze dne 21.12.2005, č.j. 6 Azs 235/2004-57 a zejména pak rozsudek NSS ze dne 4.3.2015, č.j. 6 Azs

10/2015-19). Navíc „*právo azylu není nárokové*“ (srov. nález Ústavního soudu ze dne 30.1.2007, sp.zn. IV. ÚS 533/06).

32. Pokud žalobce poukazoval i na údajné procesní vady, tak soud k žádnému závěru o existenci takové vady nedospěl. Žalobce měl právo doplňovat protokol, lichá je námitka, že „*v tomto ohledu lze i bez znalosti čínštiny pochopit ze zvukových záznamů, že v protokolech nejen že nemohou být zaznamenány všechny projevy žadatele, ale také velká část jeho výpovědi*“, a že tak správní orgán vycházel z neúplného vyličení situace. Žalobce nenaznačil, jak by tedy správně měl podle právní úpravy žalovaný postupovat, to snad měl zajistit více čínských tlumočnicků nebo měl řízení u azylu vést delší dobu, provést aspoň dvacet pohovorů, nebo jaký konkrétní způsob zachycení projevu žalobce měl žalovaný zvolit, to žalobce ani neuvedl. Jak vyplývá z délky řízení a i z obsahu žalovaného rozhodnutí, žalovaný se velmi pečlivě věcí zabýval, o čem svědčí i 36 stran žalovaného rozhodnutí, které obsahuje plně přezkoumatelné a srozumitelné závěry žalovaného. I v případě použité judikatury neshledává krajský soud žádné skutečnosti, které by mohly vést soud ke zrušení žalovaného rozhodnutí. Neopodstatněný je i požadavek žalobce na doručení žalovaného rozhodnutí v čínském jazyce, když naopak správní řád v § 16 odst. 1 přímo stanoví, že v řízení se jedná a písemnosti se vyhotovují v českém jazyce, pouze v případě, že se jedná o účastníka správního řízení, který neovládá jazyk, jímž se vede jednání, má právo na tlumočníka, což v daném případě žalobce měl ustanoveného tlumočníka. V této souvislosti je třeba pro případnou námitku žalobce, obsahující požadavek na překlad tohoto rozsudku, poukázat na rozsudky NSS ze dne 31.1.2005, č.j. 2 Azs 168/2004-52, ze dne 21.6.2006, č.j. 3 Azs 156/2005-47 či na stanovisko Ústavního soudu ze dne 25.1.2005, sp.zn. Pl. ÚS-S t20/05, č. 485/2005 Sb. ÚS, z nichž jednoznačně vyplývá, že potřeba tlumočení se týká jen ústní komunikace, nutnost překladu písemností, včetně rozhodnutí soudu, však ani výkladem dovodit z právních předpisů, zejména z článku 37 odst. 4 Listiny základních práv a svobod dovodit nelze. Navíc žalobce byl ve správním řízení zastoupen advokátem a v tomto soudním řízení je rovněž zastoupen advokátem, který nepochybně český jazyk ovládá (viz rozsáhlá žaloba) a jemu bylo rozhodnutí žalovaného doručováno a bude mu doručován i tento rozsudek, čili žalobce nemohl být na žádném právu krácen, když navíc si z vlastních prostředků platí advokáta. Skutkový stav byl spolehlivě a dostatečně zjištěn, proto soud neprováděl žalobcem navrhané dokazování.
33. Protože žaloba nebyla důvodná, musel ji krajský soud zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).
34. Výrok II. o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému žádné náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly.
35. Výrok o přiznání tlumočného tlumočníci uvedené ve výroku III. tohoto rozsudku vychází z vyúčtování tlumočného ze dne 26.10.2018, s nímž se soud ztotožnil a které zahrnuje odměnu za tlumočení při jednání soudu dne 24.10.2018 a dále náhradu cestovného za cestu tlumočnice do Pardubic a zpět ke zmíněnému jednání.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 24. října 2018

JUDr. Jan Dvořák v. r.
samosoudce